

ČUJE NA PALCI.

Na vsak četrtak. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Pavelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
na oglašom: 1 millim. visočine v širini enega stolpa L. .80, za trgoyske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.-
Celoletna naročnina L. 15.-. Za inozemstvo L. 22.50

eta V.

GORICA, četrtek dne 28. januarja 1926 - GORIZIA, giovedì il 28 gennaio 1926.

šl. 4.

Vsakemu svoj spomenik...

Letos po vseh večjih mestih
je zapadel debel sneg.
in pobelil vse do strehe,
naj je ravno, naj je breg.

Vsi možje častiti, slavni
zdaj dobé svoj spomenik,
da o delih bo njihovih
poznim časom še pomnik.

Naj le razstopi ga solnce,
ni hudó in nič ne dé,
saj tud' dela marsiktera
samo uric par živé.

Pomota.

oč krije zasneženo zem.

ak je obstal. Izstopili so
vel in se razvrstili po oz-
neženi stezi. Tilka je bila
zadnjimi. Na cesti je ča-
hlapec s sanmi, v katere je
uprežen isker vranec. Hla-
je bil nejevoljen. Vlak je
precej zamude in radite-
je moral dolgo čakati na
zu.

edla je Tilka brez besede
kani in se stisnila molče k
cu, ki je precej pognal.
pec je bil vajen tega. Vsa-
an je vozil gospodarjevo
ko, toda govorka sta zelo,
redko. On je molčal in
al pred se, Tilka je molča-
mislila svoje.

Konj je hrskal z nozdrvi in
v čimdalje hitrejšem diru sta
se bližala domu.

Konj je obstal na dvorišču.
Hlapec je, ne meneč se za Til-
ko, skočil s sani in izpregel
konja. Tilka je takisto stopila
iz sani in izginila v temo...

Hlapec je prišel v kuhinjo.
»Kje pa je Tilka?« vpraša
gospa in skrb se ji bere z
obrazu.

»Ne vem«, pravi hlapec
»pripeljala se je, če jo ni, ne
vem, kam je šla«.

Čakali so in čakali, toda Til-
ke ni bilo. Prižgati je moral
hlapec svetilko in šli so iskat
Tilko okrog hiše, po kotih in
okrog vogalov.

Odrpelo se je gornje okno in
rezek glas je zalučal v temo.

»Pamet viščejo, dober tek!«
Zaloputnilo je okno in spodnji
so po brezuspešnem iskanju
odšli v hišo. Skrbi ni bilo ne
konca ne kraja, vsemu je bil
kriv le hlapec, ki ne pazi niti
na domače ljudi.

Naenkrat se pa odpro vrata
in Tilka stopi z jeznim obra-
zom v kuhinjo. Vrgla je knji-
ge v kot in se razjezila:

»Spite doma in se zabavate,
jaz naj pa hodim peš, figo. Če
drugič ne pride Ivan po me,
pa ostanem doma!«

Jeli so jo pregovarjati in jo
čudom vpraševati, kako more
tako govoriti, ko se je vendar
pripeljala s sanmi.

»Nisem se! Nihče me ni
čakal!«

Nikakor se niso mogli razu-

meti. Končno so pa le prišli na
to, da se je s hlapcem pripe-
ljal lepo v miru nekdo, ki je
dobro poznal razmere in je na
ta način hitro prišel domov.

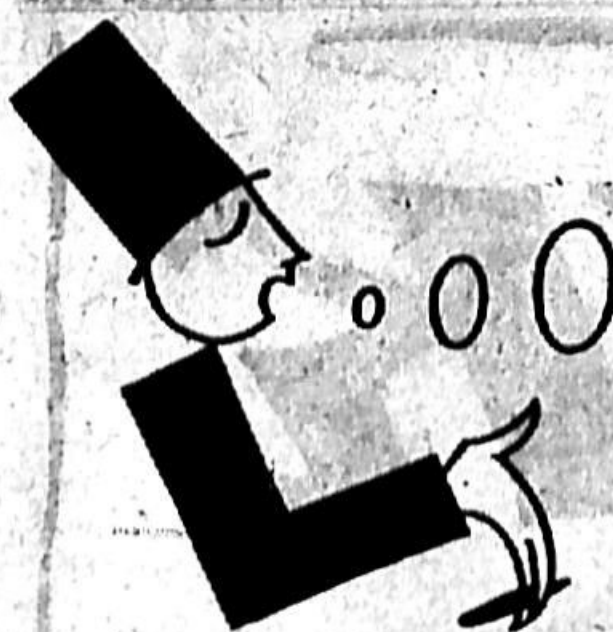
GOS PRI KOSILU.

Župnik Debeve je dal selja-
ku Suhijužni lepo gosko v re-
jo. Neke nedelje po zadnji
maši ustavi župnik Suhojužino
in ga vpraša, kako uspeva gos-
ka.

»Ravnoprav, gospod, da ste
vprašali! Danes je Vaša gos
pri kosilu!«

»Kako, pri kosilu?«

»No, čisto enostavno! Moja
družina jo ima za kosilo. Mo-
ram hitro domov, da jo dobim
še pri kosilu«, potem jo hitro
popiha.

Gorizia, 28. januarja.

Smo takorekoč v predpustu, ko neha navadno pamet in odpovedo možgani, ter začne norost. Čas, ko sme slednji človek stopiti čez ograde svoje pameti in obleči drugega človeka.

V tem času se vidi največ svilenih nogavic, (med temi so seveda tudi raztrgane), kijklje imajo največjo daljavo od tal (včasih tudi nad 35 cm, to se pravi celo več, kot jih dovoljuje slavna atenska vlada, ki je začela v svoji očetovski skrbi skrbeti tudi zato, da ženske ne nosijo prekratkih kril). V tem predpustnem času ne cvetejo samo dlječi krofi, ampak se šopirijo tudi lasje nad šenci in nad čelom plesalk, da človek ne ve, ali gleda žensko glavo ali kak eksotičen cvet. Nekdaj je Čuk videl fotografijo zamorca, ki je imel tako glavo kot pušpanov grm. Evo, nič drugačne niso dandanes naše plesalke.

Ali naj opisujemo še njih šolne, ki so bili izbrani v najlepši trgovini v Raštelju in dvakrat preplačani, da bodo v treh plesih preplesani. Kaj se hoče. Luštni smo pa le. Luštni tudi moramo biti.

Ce omenim samo še prstan, ki je iz tistega zlata, ki se ga dobi na trgu sv. Andreja za par hr, smo pri kraju in lahko začnemo z ostalim. Noge. Nje ne nožice so vse v srbečici, da še tedaj pleše in jih privzdiguje, ko čaka na ples. Ti nebeška mati, kako se pa obračajo nje ne oči. Vse fante hkrati vidi in pa vsakega posebej gleda. Vsakega poželi. fisti ki pride, da jo pelje plesat, je pa dober, akotuh ni po volji, in mora grenko kapljico požreti, ko pa drugega ni.

Pa fantje. No, ti se ne timajo tako, dasi smo tudi tu pa tam videli katerega, ki se lišpa in nosi nizke čevljičke, take, kot jih nosijo samo cost frajlice. V desnem žepu je pisan robček, tak kot perutnice kakoga metuljčka in če je ta metuljček še parfumiran, potem je pa fant res od fare in se lahko kar zasuče, kar se hoče,

To gleda in gleda in izbire po navadi tako, ki ima mnogo drobne mokce po ličecih in veliko barvice na ustnicah. Seveda mora previdno plesati, da ji spotoma ves ta božji dar ne strese na tla.

Čuk bi še to omenil, da dekleta večinoma plešejo zalo, ker bi se rada omožila, fantje

pa plešejo zato, ker so radi vedno lejdik in fraj. Pa nič ne pomaga. Včasih se tudi kateremu fantu pošteno spodrane, da pade in prileti naravnost v zakonski stan.

Kako bo ta pust, bo pa še poročal

ČUK NA PALCI.

Katera je...

„Pozdravi mamó, predno greš spat?“
„Katera pa je mama?“

Premeten kmet.

Štjen.

Prišel je k nekemu zdravniku bolehen kmetič in mu potožil svoje težave. Zdravnik ga preišče in mu končno napiše recept. Seveda se je nanj podpisal in pritisnil štampiljko. Kmetič je spravil recept v žep in hotel oditi. Pokliče ga pa zdravnik nazaj in mu reče:

„Če hočete, stopite lahko spotoma v tisto le restavracijo, precej prva hiša in si naročite guljaš ter spijte nekaj konjaka. To bo prav blagodejno uplivalo na vašo bolna prebavila.“

Kmetič, ki je bil pozabljiv pa reče:

„Če ste tako prijazni, gospod doktor, napišite mi kar na ta le listek; veste, spotoma bi lahko pozabil.“

Dal je recept zdravniku in ta je napisal na prazno stran: »Pojejte en guljaš in spijte nekaj konjakov«. Podal je listek kmetiču, kateri je precej urnih korakov odšel.

Kmalu je sedel v restavraciji za pogrnjeno mizo. Prišel je natakár in ga vprašal, kaj

želi. Kmetič vzame iz žepa listek in ga pomoli natakárju.

»Ta zdravnik, ki je precej tu zraven, mi je dal potrdilo, da se smem pri vas najesti in napiti«, pravi kmetič in se obližne na široko in dolgo.

Natakár je poznal pisavo in je verjel. Saj je bil zdravnik tudi stalen gost, in je imel kredit. Večkrat je malenkostne vsote, za katore se mu ni zdelo vredno seči v žep, plačeval ob tednu ali tudi ob mesecu. Šel je natakár in kmalu prinesel guljaš, ki je kar šegetal v nos in nato je postavil na mizo še eno buteljko konjaka.

Kmetič se je najedel in napil in radosten odšel. Natakár pa vzame knjigo dolžnikov in pripiše k računu zdravnika precej velik račun za kmetičevo kosilo.

Čez nekaj dni je prišel zdravnik v restavracijo. Bilo je prvega in nameraval je plačati svoj zaostanek. Kako se pa začudi, ko opazi med drugimi tudi račun za kmetiča. Natakár mu je pojevil, da se je pred kratkim najedel in napil nekaj kmet in mu predložil

zdravnikovo potrdilo. Zdravnik se je spomnil, da je re napisal svojemu pacientu na listek, naj poje en guljaš in spije nekaj konjaka. Ni pa mislil, da bo znal kmetič njegovo nepremišljenost tako dobro izrabiti. Kaj je hotel, plačal je račun in si mislil: »Boj se da plačam, kot da bi se norčevali iz mene, češ, kmet to je opeharil!«

Tako se je nedolžni kmetič enkrat pošteno najedel in napil, ne da bi vedel, da je napravil zdravniku neprijetnost.

Zaplemba.

Zadnja številka našega lista je bila zaplenjena, kot prič sleden pismo, ki ga je sprejelo odgovorno uredništvo:

IL SOTTOPREFETTO

del Circondario di Gorizia

Visto che il numero del giornale umoristico »Čuk na Palci« del 21 corrente alla prima pagina contiene una vignetta offensiva per il fascismo;

Ritenuto che tale pubblicazione può essere causa di reazione da parte degli aderenti al partito con evidente pericolo di turbamento dell'ordine pubblico;

Visti i R. D. 15 Luglio 1923 N. 3268 e 10 Luglio 1924 N. 1081.

Per delega dell'Illmo. Signore Prefetto del Friuli

ORDINA

il sequestro del detto numero del Čuk na Palci e dà incarico all'Autorità di P. S. di provvedere alla pronta esecuzione della presente ordinanza.

Gorizia 22 Gennaio 1926.

IL SOTTOPREFETTO

Scotti.

Radi tega naj cenjeni čitatelji oprosté, če lista niso prejeli.

POIZKUSITE!!!

Kočijaž je prišel na vrh klanca, kjer se je cesta jela počasi spluščati navzdol. Napol je vajeti, se zravnil in rekel (zmomljaj ali zacmokaj) — in konja sta se spustila v dir.

Kdor je tako »kunšten«, da zna napisati, kako je zacmokaj kočijaž, naj odgovor pošlje na čukovo uredništvo, ki objavi na častnem mestu njegovo ime in mu ob priliki solnčnega mrka pripne zlato kolajno iz repe.

PRIJAZNI ODMEV.

Ce v gorah vprašamo, kaj je cilj vsem ženskim nadam odgovori odmev: »...adam.«

Ali če stavimo vprašanje kaj ostane, ko ženska lepota in mladost mine, nam odgovori porednež: »...s.komine.«

Iz vojnih časov.

General Zabitzkovič je prišel pred nebeška vrata in pokazal kratko in energično. Ključ se je obrnil v vratih, prišla so se, toda mesto Sv. Petra, sta se prikazala dva mala angeljčka, ki sta skupno nosila težki nebeški ključ. General Zabitzkovič, kako je to, da pi Petra. In razvije se ledeči pogovor:

Angelj: »Peter, je takoj ko je začela vojna, odložil nebeške ključ in zasedel neko mesto na fronti. Sedaj ima ključ od Dardanel v varstvu sedi v Gallipolu.«

Zabitzkovič: »No, potem ne vitez prejubemu Bogu!«

Angelj: »Zelo mi je žal, toda ljubi Bog se nahaja že daleč od časa na zapadni fronti.«

Zabitzkovič: »Toda, kdo pa skrbuje potem gospodarstvo v hiši, ko so vsi odsotni?«

Angelj: »Oh, gre čisto dobro! Gospodarstvo vodijo nam trije očaki Abraham, Izak in Jakob.«

Zabitzkovič: »Da seveda — vno tako kot pri nas doma!«

O KOKOŠI, KI JE NESLA JAJCA.

Janez Krompirjevec, do obranec je prinesel iz Galije živo kokoš in pripovedo-

val svojem prijateljem o nji, kako jo je našel in dr. Ta je znesla vsak dan na vse zgodaj dva jajca in ves navdušen je pripovedoval Janez okrog svojim sosedom, kako pridna je njegova putka! (Jajca pa so kokoši podtikali njegovi prijatelji). Deseti dan pa kokoš ni ničesar znesla. Zvečer je pa našel zopet pod njo jajce. Na njem je bilo napisano s tinto: »Ne morem več.«

TISKARSKI SKRAT.

Pretekli teden smo čitali v nekem listu poročilo o obnem zboru »Društva preizkušenih babic«. Glasilo se je: »Predsednica je najprvo podavila vse navzoče in obnem otvorila obnem zbor.«

DOBER RECEPT.

Najboljše in najuspešnejše zdravilo zoper vsako bolezen je tole: Naberj si kadar sveti solnce v star, ponošen ženski slaminik gorkega ne predebelega ivja ter ga posuši na dobro zakurjeni peči. Ko se ti je ivje na peči dobro posušilo (to traja ponajveč par dni), porberi ga skupaj in ga zaveži v

naglavno ruto. Paziti pa moraš, da se ti ivje ne izkadi, ker sicer ti ga nič ne ostane. To rabiš potem kot izborni mazilo, zoper vsako bolezen, ki te nadleguje, kadar si zdrav.

LEP SLAVOLOK.

V Ljubljani je norišnica na Studencu. Ko se je minister R. vozil po Sloveniji, so ga počastili tudi na Studencu z lepim slavolokom. Sredi je bilo napisano: Dobrodošeli!

NI, DA BI VSAK VEDEL.

Nekdo, ki je bil na vsak način zelo bistro glave, je pisal svoji ljubici tla daleč čez lužo v srečno Ameriko.

Nesel je pismo na pošto in ga izročil kar poslujočemu uradniku. Pismo pa je bilo brez naslova. Vprašal ga je tedaj uradnik, kam je pismo namenjeno, ko vendar nima naslova.

»To pa nobenega nič ne brigal« se odreže oni.

»Kako pa naj pismo potem pride na določen kraj. Pa zakaj ga niste naslovili?«

»Zakaj, ali mora ravno vsak vedeti kam pišem?«

„Virtuozinja“

OČE: »Če vzamete mojo hčer, dobite 50.000 lir dote, hišo na mestnem trgu in bogato balo!«

SNUBEC: »Toda — brez klavirja!«

Ena iz Loke.

Možakarji sedijo v gostilni. Glasni so že in razgreti. Pozna se jim, da je ura že precej pozna in da so pozabili na domove in tudi na to, da jih vsak hip prikuje iskati skrbne ženske. Posebno pri eni mizi tam v kotu so bili možakarji najglasnejši. Izmed vseh pa je bilo slišati velikega slokega možaka, ki so ga klicali za Biča. Pogovor se je sukal o letini o vremenu in o zadnjem novolotnem potresu. Naenkrat pa se je pogovor obrnil čisto drugam, in toga hočemo vrnite poslušati.

»Ali ste ga že zaklali?« vplje od sosednje mize možček nad Bičem, ki sedi široko razkoračen v kotu.

»Kaj bi ga ne«, pravi Bič, »poredil se je in prosil je že kar sam. Včeraj smo ga podelali v salame. Nisem neumen, da bi čakal, da mi ga ubije Bog. Tako delajo Trzinč. Jaz ga pa ubijem kar sam in tudi sam naredim salame.«

»Pa tudi ti si se poredil«, pravi sosed, »včasih si bil bolj suh, sedaj to je pa kar zalilo in res si debel.«

»Trpinč, zakaj bi pa ne bil debel, saj imam prama v dimniku«, se odreže Bič in prime za kozarec, da ga zvrne v brezdnost.

Vsi so se smejali. In nekaj jih je reklo:

»O, da bi bil zato debel, ko ti v dimniku visi tista suha mrlja, ne verjamem. Oj, jaz otopam dan na dan tiste salame, pa kakšen sem; suh kot bi jedel trske, ne pa mastne salame.«

»Kaj boš ti«, pravi Bič. Ti se bojiš za vsak košček in s salamo mažeš le zobe. Mlaj stara pa dene vsako jutro kuhati tri klastre salam in jo potem eno klastro naenkrat. No vidiš, to tudi kaj zaleže. Zato pa smo kot smo« in udaril se je Bič po trebuhu.

»Veste kaj možaki«, se oglasi mali Janez tam od peči, »čudno se mi zdi, da je prišla pri nas ta stvar tako v navado. Saj že ni hiše, kjer bi mesto krompirja ne jedli salam. Prav nič čudnega ni, če kdo pobije v enem tednu par takšnih praščev, ki imajo kopita in grivo. Če greš skozi vas ob katerem času hočeš, vidiš boš povsod, kako se vsak trudi, da bo imel kaj za v dimnik. Jaz bi predlagal, da napravimo kar skupno vaško preka jevalnico. (Bravo, dobro). Tu naj bi preka jevalni svoje, kako bi rekel svoje prame, šimelne in ne vem, kako se jim še reče. Najbolje bi pa bilo, da bi jih nič ne razsekali, ampak bi jih obešali v preka jevalnico kar cele. (Bravo, dobro, ta je pametna). To pa radj tega, ker bi prvič prihranili delo, drugič bi bilo pa meso izdatnej-

OVIRE.

Groteska v dveh dejanjih.
Spisal B. KARLO.

LUKC: Ali res? Ali jih je že deset? Re k zavesi in nerodno pokuka, tako, da se mu vidi ves »nabiksani« madež. Jane pride k njemu, hoče pogledat tudi, pa mu po nerodnosti stopi na »šišeljčke«. Kot divja zver plane po koncih Luki. Ali ne veš, da me boli!

V. PRIZOR.

Nadica pride izza kulise.

NADICA: Gospod režiser, gospod režiser!

REŽISER (ki je ravno zapenjal Stasetu hlače od zadaj, popusti vse in priče k nji.) Na ushugo, gospodična Nadica!

NADICA: Prosim, gospod režiser, ali mi lahko zapeli tale gumb tu zadaj.

REŽISER: Oh! Z največjim vose-

lijem! Blažene moje roke, ki morejo služiti tako lepi boginji!

NADICA: Oh, gospod režiser, vi se norčujete z menoj! (Ga koketno pogleda.)

BORIS (ju ošine s pogledom, nato na drugi strani.) Gospodična Fani, glejte, glejte, na vratu se vam je odpel gumb! Ali smem zapeti? (Na glas, da slišita ona dva.)

FANI: Dal Prosim Prosim! Gospod Boris!

BORIS (pogleda na ona dva in glasno.) Kako lep vrat imate, gospodična Fani, tako bel kot labudov!

NADA (se nenadoma ozre. V tem hipu poljubi Boris Fani za vrat.)

FANI (zašepče.) Ah! No! Gospod Boris!

NADICA (sama pri sebi.) Le počakaj! (Glasno.) Gospod režiser (ga ljubko pogleda.) Še tukaj! ... Da tukaj na prsih, še ta gumb! Tako! Sedaj pa! Izprašajte

me še enkrat ulogol ... (Gresta v ozadje za kulise.)

LUKC (se je že napravil. Hodi kot bi hodil po jajcih. Fajfo ima v ustih, ne, koliko trebuščka, v fraku, veriga. Se učil ulogo in govori sam s seboj. Nato se vstavi, kot bi se na nekaj važnega spomnil, dene prst na čelo...) Vseeno se mi zdi, da sem nekaj pozabil...! Strehanca, orehanca, kaj bi bilo? (Naštevaj). Šimeljčke imam (kaže na čevlje). Hlače imam, nabiksaj mi jih je tudi... Fajfa (jo vzame iz ust) je tudi... frak (se ogleda) tudi... cilindar (se odkrije) tudi... ure... no samo veriga za »krle«... tudi (jo potezka) ...trebuh (se potrepelje) je tudi... Mhm! Sedem... More biti osem! (Premišljuje in se prime za brado. Se razkorači, pomakne cilindar nazaj in se udari po čelu). Zdaj sem se spomnil! Brada mi manjka! Oh! Kje je brada? Kje je moja brada?

STANE: Kaj pa ti je?

LUKC: Brade nimam!

še, ker bi ga se ne oprilelo toliko saj. Kaj pa nam koristijo tiste salame! Usuljo se ti, da so drobne kot špaga. Kako pa se hočeš potem zrediti.

Mali Janez se je vsedel in moške so pričeli stvar preračevati. Vsi so bili mnenja, da če bi prišlo do tega, bi lahko pokupili veliko več živali in seveda tudi več zaslužili. Samo Bře je bil nasproten. Branil se je in zagotavljal, da so salame najbolj leča jed, katere njega veseli bolj kot ga je veselil prelepi voljaški stan.

Dolgo so še moške menili in končno prišli do sklepa, da hoče Janezov predlog še dobro premisliti in preudariti ter stvar speljati precej ko najdejo primeren prostor kjer postavijo prekajevalnico za prame, šimelje itd.

Preizkušnja.

»Nezobrazeni« krompirje-voe Borigelca je prišel k svojemu prijatelju Debelušniku (družba: Debelušnik et Sušnik) v urad in mu rekel: »Na, tu imaš 1000 gold! Shrani mi jih, jaz moram na vojno!«

»No, vidiš, tukaj sta moj knjigovodja in korisponent, ta dva sta lahko za pričo, da si mi res dal! Torej ne zahtevaj nobenega potrdila več!«

»Dobro!« pravi Borigelca in odide mirno. Čez tri mesece so ga spoznali za ne-posobnega in ga poslali domov. Prišel domov je najprej tekkel k Debelušniku et comp. Sušniku zahteval svoj denar nazaj.

»Kaj, meni si dal shraniti 1000 goldinarjev?« se je razburil Debeličev.

»Kaj pomeni to?« se je prestrašil Borigelca. »Saj je bil zraven tudi tvoj knjigovodja in korisponent!«

»No, ali mi je res dal Borigelca 1000 goldinarjev?« se je obrnil Debeličev k svojima uslužbencema. Krepek: »Ne!« je zadel po sobi.

»No, veš kaj, jaz vložim tožbo!« je planil Borigelca, k vratom, toda že ga je zgrabil Debeličev za ramo:

»Ostani, ocel, tu imaš svojih 1000 goldinarjev, poskušal sem samo, če je moja služba čul zvesta!«

PAMETNICA.

Ljubezen, v kateri so nagel suši prav nič prika ni...
Kdor želje posluša
in iz čaše radosti pokuša,
bo sam sebe varal
in se v starosti staral —

Dekletova.

V ograjku rahlem
cvet mladosti sem gojila,
s srčno sem krvjo
vsa v skrbih ga pojila.
Pa sredi sem pomladi krasne
v ograjek njemu pot odprla,
rečo sem pred sabo
neizmerno zrla.

Ah, pa ni je bilo grede,
cvetje mlado je zvenelo.
ograjek ves porušen že
srce pa ved mi ni veselo.

VIŠ-A-VIS.

Na ajdovškem počasnem
ekspresu sedi Francka in nji
nasproti gospod Brze. Prijaz-
no se razvije med njima po-
govor:

»Gospodična«, ji reče »da-
nes ste moj lep viš-a-vis!«

Radovedno je vprašala ne-
dolžna Francka v Vipavi svojo

jo mamico: »Mama, gospod
Brze mi je rekel, da sem
danes njegov lep »viza-
Kaj pa je to mama?«

Mama je razložila: »Dobro
vidiš ti si tu, in tam le je
silni dom, to je viš-a-vis!«

Naslednjega dne se je pel
la Francka z mladim gos-
pom učiteljem Borisom v
rico ... seveda na kurtori.
dela ste nasproti drug drug
mu. Tedaj pričnema pogov-
or:

»Gospod, učitelj, danes
vi moj gasilni dom!«

Učitelj si je vse kaj dru-
ga mislil in postal rudeč...
SE HUIŠE BI BILO.

Poznam nekega gospoda,
ima navadno reči pri vsaki
vici, ki jo zve: »Se huiše bi
lo, če ...«

Nekega dne mu pripove-
je tovariš: »Včeraj zvečer
prisel bankir S. domov in
šel svojo ženo v objemu.
i tega prijatelja. Zgrabil je
samokres, vstrelil ženo, pri-
telja in nato še samoga se-
be!«

»O, se huiše bi lahko bilo
je rekel mirno sosod.

»Kako to? Huiše ne mo-
biti, ko so vsi trije mrtvi!«

»Da, toda jaz mislim, če
prišel prevčerašnjim, tedaj
lahko tudi mene zadeti!«

HUDOBNOST.

A.: Pravkar sem srečal
koga, ki je trdil, da sem za
podoben vam. — B. (raz-
čen): Povejte mi, kdo je
nesramnež, da mu enkrat
vselej izbijem veselje do tak-
trditve! — A.: Ne trudite
sem isto storil že jaz sam.

PRVA URA ZEMLJEPISJ

Razlaga učitelj: »Svet je
rejen iz zemlje in iz vode.
Potem izprašuje: »Ti Jurce
iz česa je narejen svet, p-
vej mi!«

Učenec: »Svet je narejen
narejen ... iz blata!«

Cesni ples v predpustu.

Zdaj je čas modernih plesov,
zdaj je čas i maškerad,
če na cesto stopiš, plesal
boš pred avli-rad, nerad.

Tudi te zasuje blato,
da boš maska čez in čez,
le pogledaj se v zrcalo,
ako to si ti — zares..

STANE: Kaj nimaš?

LUKC: Brade! Brade!

STANE: Saj jo imaš! Kaj se ti
meša?

LUKC: Tebi se mešal Brado mi
dajte! (Leta po odru). Brado mi dajte!
Brade nimam!

REŽISER (pride iz za odra): Kaj
ta je?

STANE: Lukc pravi, da nima
brade!

REŽISER: Kaj nima?

STANE: Brade!

REŽISER (se udari po glavi): Sa,
res!

STANE (ga začudeno gleda. Sam
pri sebi): Tudi ta veruje! Tudi temu se
meša!

REŽISER: Joško! Vsi na oder!

VSI (prihajajo iz kulis).

REŽISER: Veš, kaj smo pozabili?
Na — brivca! Kdo nas bo pa sedaj
maskiral?

JOŠKO: Saj res!

VSI (se spogledujejo).

REŽISER: Kaj zijate! Brž naj teče
kdo po brivca! Žane, ti teči!

ŽANE (beži).

REŽISER: Oh in že toliko ljudi v
dvorani! Kulise! Pripravite kulise!

JANEZ (pripravlja in zabija, da se
Bogu smili. V dvorani šum in ploskanje).

TONČE (priteče): Slišite ali ste
naročili kaj vina v dvorano? In bufet?

REŽISER: Bufet. Ah! Komu sem
naročil?

STANE: Nikomur!

REŽISER: Da, da, prav praviš, no-
benemu! Ah pošlji enega, naj gre po-
onega Franceta ki vedno toči!

TONČE: Pojdite se solit, če niste
znali prej preskrbeti, tudi sedaj ne bo
nič. Ali je treba imeti dovoljenj!

REŽISER: Kaj bo sedaj!

TONČE: Nič, ljudje se jeze!...

REŽISER (gleda na uro): Pa naj

sel! Oh že štiri in enčetr, pa še brivca!

TONČE: Da, da, pa dajte hitro
mislite! (Odide.)

VI. PRIZOR.

Ostane režiser sam. Vstopi Nadica.

REŽISER: Ah, gospodična Nadi-
kako ste lepa. Kot mlada, zaljubljen
študentkinja!

NADA: Res? Ah, vi se samo šalite
gospod režiser!

REŽISER: Kaj bi se šali! Ali
šali človek, kadar stopi v svetišče lepo
in se glasno začudi? Ali se šali takrat
(V zanosu). Ah kako Vam pristojna
gozd bujnih las, ki se spušča po
liubkem vratu kot val čez valove, kol-

NADA: Ah, gospod režiser, d-
ste pa cel pesnik! (Ga pogleda zalju-
ljeno in se kokešno ozre na okrog)
čujte (povesi sramežljivo glavo in z-
di). Zopet se mi je odpel gumb na vr-
ali mi hi...

(Dalje)

Zakaj? Zato.

Zakaj stolpna ura v Smarjanih nikoli ne teče?
Zato, ker hoče mežnar na vsak način, da postane njemu enaka.

Zakaj hočejo tolmjinske prireditelji, da lova najeti tudi par stricev kot omagačo?

Zato, da jim naposled brbljana da želim obleteti dvorano kamor spravi nalovljene moške.

Kako sta Mary in Kary zapila „licenzo“ (dopust).

(Konec.)

»Ali ne veš — «licenza»!
»Ti prekriži uraub, ti! Jaz s'm s' troštu, da ga ruknomo kak glak!« le žalostno izpregovoril Mary zginit v farmacijo.

Ampak usoda je hotela drugače. Ni stonil sanjal Mary o ušeli!

Kary je zvedel, da se licenza ma-in zato se je zmajalo tudi 25 de-be-lir. (Dobele tre namreč več zale-jo kot drobne, po Marijevem menju!) Mary si je spisal že pol e pred večerjo, ki je navadno ob-auri pop. svojo rilasto bajoneto. Ob-auri je že ušel svojemu «marescial-iz urada, da bi bil bolj gotov, da-ry ne izgine iz bolnice sam! Na-rotno se Karyju ni nikamor mudilo, to je z njemu nič kaj lastno potr-žljivostjo čakal, da je šel iz urada iprej major, potem maresciallo za-m, »10 let že sergente maggiore«, antone fisso», »zarukani caporale maggiore« in »stupido caporale«. Na-se je še počesal, si trikrat preve-ovijalke, si osmažil na majorjevi-zi čevlje, napisal na pisalni stroj-ji sladki ljubezni uradno pismice-bil nato z neskončno gotovostjo epričan, da je Mary že odšel. Ko-aj je pa odprl vrata, že ga je na-til Mary:

»Krucifiks! augehakt, beni, pa ki si ku trkaj calta?»

»Tjebe zdiguje!« se ni zlagal Kary. Alo benj, pejno, pejno! Na viš, je že poznolc

»Stala sta ... naravnost. Naravnost gre in naravnost se pride do klju-in predno se pride do stolice in najde mizo, že se oh vrodu nara-1 lit'č list'ga po 2.60 lir, ki je »še-več sladko«, zlasti, kadar ga p-žastonj («na škrok» bi se bolj u-etno izrazil Mary!)

Opomniti jo treba, da je stregla ogoče streže še sedaj Mary in ry nhata te sreče, da bi se šla o m prepričati! v tel gostilni je torej regla zelo lepa gospodična, popol-izvrstna, božanska. Ali popolnost-bila v toliko nepopolna, da ni ime-(gospodična seveda!) lepih nog, pa sta bila zarukana v to gospo-eno.

Zal da je nosila lepa grdonoska na-zo le jedila, z vinom pa 'e stregla etolaska, ki je pa že bila za vratni etega Petra ... kjer se pač dea-večji blagoslov. Ne rečem, da bi-za dva junaka nič kaj rada ne

ledla! Bog ohvaruj! Ali nekaj je bilo, kar ju je držalo za vrat. Licenza!
»Ti prekriži uraub!« je klet Mary, in če smo odkritosrčni, moramo prizna-ti, da tudi Kary, vkljub vsemu svo-emu hrepenanju po domu in po svoji »lelpi Franckij!

»Pa ki gledaš? Ukaži!
»Ma strella, kaj peš češ narnoč! Peš če 'm šon jutre u'licenzo?»

»Beži, beži! ki misliš, da poj-leš že jutre? Mor'bit te še na pošljejo ne, ku menci! Ovišno si tudi ti «Š-njiran kozu», ku jest. »Ja hudič, sej prau prau! Pa sej veim, z'keš t'ku siliš, kaj nje, ti misliš zaradi »nje!« Ma volš keš, je pomežnil Kary, »tu jabuku nej zrasla z'tie-be!»

»Ma tud' za tiebe ne! O'prou si to-ku »doh« (dolg), je še vseglh zme-ram previsoka za tebe!»

»Ja, peš nej buo! Peš p'kličejo ti!»

»Pa zakl ju na pokličeš ti, ki pla-češ? Če mi daš potle soude, da pla-čem jest, ju pokličem, če ne ju moraš poklicat pa s'm!»

»Ja, peš kaj se bojiš?»

»Jest ne, ma ti se bojiš! Sa' sem ti povul! Ta ki plače, tisti pokliče!»

»Hm! Mhm! Šinjoinal!»

»Poklič bolj na glas! ki se hudiča bojiš!»

»Šinjoinal!»

»Prišla je in...

»Dnje šalate, šinjoinal!»

»Anche unido!« je pristavil Mary, Kary pa ga je začudeno pogledal. »Pa ki gledaš? Ki boš lon samu selatu? Na vješ, da zgubim kredit, če b'mo jeli samu selatu? Saj ve, da smo oba zarukana v njo!»

»Nu, peš nej buo, u buožlem ino-m!»

A žalibog, gospodični se je zdelo prenaplo »nobel« streči širini roka-vom brž »gallinova« (znak šarže na rokah). Zato le natovorila svojega brateca s solato in »unido»!

»Ti prekleta babu!«, je zaklel Ka-ry, ki se je nadejal, da prinese ona.

»Ki češ? Muči, pa je mir, b'sedil« je rekel Mary, ki je bil zadovoljen, da jo je zastnil («na škrok», kot se izraža on po »bedanjsko!») »Vješ ki, nročil poper, mor'bet ga prinese o-na!« je še pristavil.

»Aha, sej rejs! Ma peš n'vejm, k'ku so prau po t'ljanskul!»

»Veš ki!« Ukaži pa »štikadente« (zobotrebec)! »Buo glih tako do-brol!»

»Saj rejs! Bu vsej vid'la, da smo »nobel! Šinjoinal! Štikadenti, pre-go. Zopet je prinesel bratec.

»Veš ki! Na vješ jezui, ruknomo ga se 1 liter!

»Peš nej buo!»

In šon en liter in še enega. (Vse te li-tre je nar čal Mary, češ, »da me ne buo zastonj tako lepo in ljubeznivo pogledovala kelharca!«) Plučeval je seveda Kary, vsak liter spotti, »da ne buo pr'več skubej!»

Prišel je končno račun za jedčo. Našu junaka sta imela vendar t' »ro-čo, da jo prišla vsul račni verifi-cirat lepa grdonoska suma. Mary se je osokolil! »Prego signorina... Prego. Scusi. Per-favore... come si chiama lei?« (Prosim gospodična... Prosim. Oprostite. Bodite tako pri-me!)

ko se imenujete) je jedil!

Gospodična ga je začudeno pogle-dala in rekla: »Oha!« Kary jezno: »Conto šinjoinal!« »Ayates 2 insalate, unido...?« »so quattro spin-nin!«, je le takol pomagal Kary, ški- loč prav zaljubljeno vankul!

Ko je gospodična odšla, je Mary triumfalno pogledal Karyja, pa kaj je fa hitro zavrnil:

»Va ben! Ma kadar je »štikadente« veld'la hne, je gledala peš muno, pa še prou ljubeznivo!»

In počasi sta šla proti bolnici, v »rožicah«, (»sladko »kljenca«, »penyl Mary), suha, čeprav zelo inokura, sta-ravnost, čeprav počol Kary, je »natu-tral postrežku (ker je videl, da slab-še kot kadar je trazen, da kon-za je Mary sunil pod rebra, rekoč: »Olel da pozdraviš colonnello, ki nam gre nasproti!»

Ko sta prišla v bolnico, bi bila kmalu že kaznovana z zaporom, zato ker sta zamudila 10 minut, Kary se je skoro jokajoč oprostil, da ni gljal trombel (Jaz mu verjamem).

Drugi dan sta se kmalu stopla radi Oine, Kary je trdil, da se imenuje Ti-na, a Mary, da se imenuje Nina.

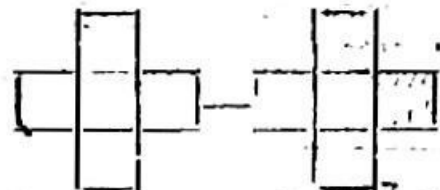
»Ma kaj ti veš, k'si gledal, pod mizo, ko t'je povedala svoje ime! Ker t'je blu sram, si gledou pod mizo, zato nisi prou slišou!»

»Beži, beži! Ti nisi prou slišul Praviš, da te je lepo pogledala; ko je meni povedala ime, zato si bl'aves zmešan in si fouš zastopulevati!»

Drugi dan popoldne je Kary dobil licenzo, toda ker ni imel denarja, ni mogel domov. Mary ga je »takol po-lolažil; češ: »Pojdeš pa za pust! Bo še bolj fajn!»

Kary je preklinjal babe kot Čič. Mary mu je pa pomagala namreč zapiti še onih 5 lir, ki so imela ostale od prejšnjega večera.

Nova uganka.

Postavite črke: a, k, n, s, t, u, ko v prazne kotnike, da ime-nujete vodoravno ali navpično krstno ime in del človeškega telesa.

Kdor prav reši in pošlje z razrešeno uganko tudi v pi-smu znak za L. 3.— (Jugo-slovani Din. 7.—, a ne znak) dobi poštnine prosto v črno vezan molitvenik; kdor pa pošlje L. 5.— ali Din. 11.— dobi elegantno v belo vezan molitvenik.

ODGOVOR Š. K. GORJANSKO.

Navajena sem boga praprot žeti in lešnike brati, pa tudi pri vdovu bi-ti. Če me ne misliš v laram vzeti, pa pojdi kos tu petil!

Danško detle.

Človek iz rakete.

»Častilam. Tega pa še nisem videl ne doživel, da bi človeka iz rakete izstrelili!»

»Predrzneš! Jaz sem pirotehnik in se je le bengalični ogenj prehitro vžgal!»

OGLAS.

Sprejme se gospodična z ve-likim jezikom za lizanje poš-tnih znamk.

PRED SODIŠČEM.

Predsednik vpraša prijazno in dobrohotno obtoženca: Vi torej pravite, da ste imeli ne-kak strah tedaj, ko »te ukradli denarnico.— Da, bal sem se, da bo prazna.

VOZI NA DESNO.

To je postalo od novega leta sem pravomočno. Predragal! Če ti kdo zašepeta na levo nho, da te srčno ljubi, ne verjemi mu, ker to ne velja; če ti katera gospodična zažuga z le-vo roko, ne štej ji to v zlo, ker veš dobro, da od novega leta naprej ve-lja samo desno. Če te kdo zavaruje na levi strani, bodi gotov, da boš umrl še v istem letu.

POZDRAVE.

Iz Amerike v star kraj pošilja vsem prijateljem in sorodnikom, Toni Srebot.

Pisma.

IZ MODENE.

pošiljaljo pozdrave: Bremec Avgust, Ilokovec; Gomišček Avgust, Podgora; Drašček Ferdo, Kanal; Božič Ivan, Gorjansko; Marec Oskar, Vrtočba; Mašič Ludovik, Povir; Kovačič Gabrijel, Rakovec; Kodelja Mihael, Gorica; Volk Jožef, Črniče; Vodopivec Josip, Revica; Oec Andrej, Vremer; Kobal Vincenc, Cerklje; Perič Janez, Brstovica; Legiša Josip, iz Neumne vasi; Kumar Josip, Šempas; Lapaine Josip, Razgovi; Mahnič Gorenje; Birs Roman, Ribenberg; Skamparje Ivan, Dolenje; Kovačič Vinko, Ostrožno Brdo; Debenjak Vladimir, Kanal; Marcola Antoh, Ugovica.

ČE DVE ŽENSKI ENEGA MOŠKEGA LJUBITA.

Pred kratkim sta se v Iloku v Slavoniji dve gospodični radi enega fanta, katerega sta obedve ljubili, spili in stopili. Pri tej priliki je Katka zgrabila za nož in ga zabodla svoji nesporni Mari večkrat v glavo. Maro so prepeljali nato v bolnišnico, Katko pa v keljo.

POZDRAVE IZ AFRIKE (TRIPOLI).

Slovenska fanta, dodeljena k tripolitanski železnici v Afriki, pošiljata pozdrave starišem, bratom, sestram, prijateljem ter sploh vsem slovenskim dekletom. Posebno pa fantom letnika 1906, ki jih neusmiljeno težko čakamo, da nas rešijo iz teh žarečih klešč in opoke tripolitanske zemlje. V ti zapuščenih pokrajini nimamo družega, kakor 18 mesecev dolge makarone in panjoke. Še tiste stanejo vsaka en zob. Pretekli so tudi že prazniki, v katerih smo bili žalostni. Jedli smo le enkrat na dan, še takrat je bila le kanela. Če hočeva od našega doma pisma brat, si morava prej kamelo poiskati. In v Tripoli podat. — Pavlovčič Janko, Idrija; Kaluzo Josip, Trst.

Rešitev uganke

1 mož — 3 krajcarje.
5 žen — 10 krajcarjev.
10 deklet — 7 krajcarjev.
Skupaj 20 ljudi za 20 krajcarjev.
Prav so rešili:
Filipič Bogomir, Renče; Premrl Ivan, Sv. Miklavž; Dušica Mihalevič; Lokavec; Ado Hakovič, Zidani most; Maks Furlan, Gorica; Ivan Valič, Dutovje; Jakopin Anton, Kačlavaras; Glizela Bilek, Opatija; Jernej Sešek, Ljubljana; Viktorija Rosič, Trieste; Franc Česnik, Selce; Olga Madon, Bukovica; Alojzij Škrli, Orgrar, Stravnik Engelbert, Dravograd; Brandolin Ivan, Trst; Kornelija Škerbič, Ljubljana; Probst Henrik, Duplaca; Matko Kert, Primskovo; Pavel Straumik, Ljubljana; Matija Cigol, Ljubljana; Pečar Avguštin, Katinara; Božek Rudolf, Sežana; Gorjanc Alojzij, Plave; Gino Vascon, Trieste; Pavlica Anjova, Šmarje pri Stanjelu.

ZENITNA PONUDBA IZ FRANCIJE.

Dragi Čukec!

Ker si Ti najbolj poznan med ljudmi, posebno pa Te rado berejo dekleta, se obračamo mi slovenski Francozje na Tebe z ženitbeno ponudbo.

Kar je nas Slovencev v Franciji, smo večinoma še vsi ledig in frej; radi bi pa skočili v zakonski jarem. Pa naj vrag vzame vse skupaj, tu

pri nas je vse polno deklet raznih narodnosti, pa so preveč lahkožive in porabijo tudi preveč pudra in parfuma.

Mi bi pa morali veliko več zaslužiti, da bi ga njim tegnili, ker je zelo drag.

To se pa nam ne dopade, želimo samo poštena dekleta, brez šminke in krinke, zdravega razuma in pridnih rok.

Bogatih ne maramo, da bi nam očitalo, koliko so imele dote, samo, da so pridne, kakor smo mi.

Tudi ne pijemo nobenih alkoholnih pijač, razven pivo, vino in šnops, tako, da se nam debelijo trebuh.

Torej, dekleta, le vkup, da se spoznamo in zaljubimo, hočemo pa dobiti slike, da dojdimo, katera bo za tega ali drugega.

Nas je dvanašt, kakor apostolov in zato, dekleta, le vkup, da bo očet še ta predpust.

Dekleta, korajžo in šnajt pa ligo v arzet pa bo dobro.

USODA.

Če pomislimo, da sta ta gospod in berač sedela skupaj na vrtni klopi in so se za njima igrali paglavci, se ne smemo čuditi, da ju je usoda zvezala med seboj.

ENA OD TOLMINCEV.

Pokojnemu z. dekani Kragelj-u je prinesel fantiček iz Čadrga koš hrušk, rekoč: »Hrušk smi ti prinesa sa mešče (meške) ki dr. t. in baš jedu ki uk (volk), na se le pakuši ad-na«. In usuje na pisalno mizo pred dekana.

Dekan mu da dvajsetico in naroči, naj se prihodnjo nedeljo oglasi njegova mati pri njem. Vsa vesela je prišla drugo nedeljo žena k dekani. »Gaspud nunc, ist sm mat ad te-stiga puaba, k'jem je u nedelje teiste dabre hrušče prinesu«.

Dekan je pokaral ženo, kako da uči govoriti svojega sina. Žena ostrni: »Ježeš, ježeš, bejn pa ki jim je deu? Sej sm ga ciu teden prej učila, kakua naj gauari sej sm mu dčela, de gaspada ahta na besieda ki svine na ta garak d...«.

Dekan je zbežal. Ta dogodek je pokojni Kragelj sam pripovedoval svojim prijateljem.

STRAŠNE SANJE.

Po novem letu so v Mariboru dve gospe in ena gospodična kupile od nekega gospoda srečko. Ta jim je rekel, da bodo na to srečko dobila opremo za spalno sobo in enega debelega prašiča in da naj gledajo v liste, ki bodo obvestili, katera številka je zadela.

Starejša gospa je rekla, da odstopi dobilke onim dvem. Ko so šle spat, je gospodična sanjala, da koljejo štirj mesarji prašiča in da je vsak vzel eno nogo seboj, ona pa da je dobila samo glavo. Drugi dan je premišljevala in je sklenila, da se dogovori s z mlajšo gospo, da bi ona dobila prašiča, gospa pa opremo za spalnico. Gospa je bila zadovoljna, zato je gospodična takoj vprašala več mesarjev, kateri bi njenega prašiča najbolj po cenj zaklal. Z enim se je vendar ugodno dogovorila in sicer je zahtevala, da bi napravil dobre klobase, on pa je rekel, da bo to storil, če jih ne bo hotela sprejeti, jih bo nazaj vzel. Rekel je namreč, da ima stroj, v katerega dene celega prašiča na eni strani, na drugi pa pridejo izgotovljene klobase ven. Če pa ni zadovoljna, dene zopet klobase notri in pride zopet prašič ven. Ta stroj, je rekel, je zanesljiv, kajti del je že notri staro žensko in je na drugi strani prišla mlada ven. — Vse tri ženske so čakale 4 dni in čitale vsaki dan liste od začetka do konca. Ker pa niso nič novega izvedele, je mlada gospa pregledala kupljeno srečko in je opazila, da je ta srečka bila izžrebana že 23. decembra 1925. Ker so se vse tri nafarbale, trdijo sedaj, da niso kupile srečke.

POZORI IZ KOMNA. POZO

Sem fantič še mlad, oženil bi se rad. Na brdu v Komnu stanujem, nisem še star, zato se ponuja.

Črno rujavo imam las, bistre oči, pa ravne noge. lepo, prelepo mi je ime; živo bistro mi hlio srce.

Me komenske punce imajo kaj rad, prelepih so tankih nožic, in kot roža radečih so lic, pa pravijo, da sem prestar, te deč mlade.

Zato bodi si Marička, Jožica, ali Miče se hočeš z menoj oženiti ne zamudi prilike v Komnu priti, če ne veš kakšno imam ime, brni se na Čuka Ti on že pove.

STANOVANJSKA BEDA V MARIBORU BREZ KONCA IN KRAJA.

V Mariboru je proti koncu lanskega leta neka stranka morala zapustiti svoje stanovanje, to je svinj hlev, katerega je gospodar hotel imeti za svoje svinje, dne 24. decembra je bilo odločeno, da morata dve stranki v Cvetični ulici zapustiti svoji stanovanji in prebiti božični večer na cesti; neki gostilničar na Tjaški cesti je dal obesiti na svoj hlev lep izdelano tablo z napisom: 100 je samo za lasne goste dovoljen. Tudi pij in jej in potroši denar v gostilni potem ti bo še le dovolje stanovati v hlevu.

V MARIBORU JE BUBIKOPFO VEDNO MANJ.

Ko je zapadel velik sneg in prišlo hud mraz, so imeli nekateri bupkopfi solzne oči, nekateri so si celo pri lasarju kupili kite in jih prišili li k svojim lasem. V Goetzovi dvorani je bilo videti pri koncertu dne januarja v parterju 30 bubikopfov, galeriji pa samo 4. Seveda se pri stih, katere so imele klobuke, k pice na glavi, ni moglo ugotoviti, so bubikopfi ali ne. Na plesnem večku dne 16. januarja pa je bilo v parterju samo 8, na galeriji pa le 5, dne 23. januarja je pa bilo 26 bubikopfov v parterju in 9 na galeriji. vse kaže, da bodo v Mariboru bubikopfi polagoma izgubili.

Pa jo, da nameravajo tolminske tete prirediti na Svečnico, z poselnimi silami lov na moške. Zanke, pušice in — medene srčke imajo pripravljene v magazinu »bricu«. Pravijo tudi, da je ona pripravami za lov nekaj izgubila, je izgubila, pa ne ve nihče.

Pravijo, da se ona kratkolasa klica zelo fantom ponuja, da jo naden hudir ne mara, ona misli, da še mlada. Čuk pravi, pa, da je prestar.

Pravijo, da so tudi v Komnu imočan potres; saj so celo zidovi ali, kozarci se leteli raz mlz...

PISMO.

V. Francisko Champlitt.

Stimatissima Sicio!!
 Na šua simpatika kartolina mje
 nta, mi plače molto.
 Al sapermi amalo?
 Come molo diče di un Largišmo
 uero di Amigranti.
 A cuvešio lo a Spviliato Ciamar-
 asočata.
 A jo non sono akošata ankora
 non šuno?
 A molo meno conzidero Ke ella
 abia protezo Al Enderizlo delle
 — Paštillie Lool mandarre pure
 suo amato Spettitoro Ma ne mene?
 pure a kuella di paponca al pre-
 pure.
 Perke mene le paštillie non mi en-
 ano non čio la tošell E per lumi-
 a non stia pensare a Tripoli a non
 perikulo. Jo nom poso far atan-
 e a kvešta Šiniorina če la paštilla
 škampa a Boka Adešo Jo mardo
 jip?

Dunve adešo fačim atancione lej ke
 non si inhiolotše.

C. Eper ora il tempo non mi
 permette di far attenzione a quella
 Signorina lo Spedise al sig. Čuk Na
 Palei che facia etanzione lei.

Pidčica e amore sono silmentil
 grandi ke viano di pari a špaso. Man-
 ka la lidučia manka lamore ora kome
 Jo potrei aver lidučia a lei?

Ha šentito dire ke je kome kvešo
 ke diče (kvanto amavo te e Amavo
 čento).

Ul Bene šenta lo ringrazio živa-
 mente Delle Bele podveze. ke mi gal
 mandato. Še un gorno se kontreiremo
 io ala digneta le ho rišpeto ki šaluta-
 remo e ki potremo dire Molte coše
 šu kvešto lato.

Mi ralegro anke šapentola un tar-
 macista. Mi škuži non ofenderti non
 o fato ke I kontro kambio! Šaluti alei
 e ai meio tuti amirati da le sono-
 štiti.

Pravijo, da je v Mariboru na
 moljski cesti neki vdovec, lansko le-
 to, vse svoje hčerke prisilil k nagli
 ženitvi, potem je pa sam ob stano-
 vanja prišel, pa se je hitro zadetel k
 eni stari babici in jo poročil, a letos
 pa že vsem slaba prede.

Pravijo, da je v Drasgi vasi pri No-
 vem mestu neka M., ki se vozi z hr-
 zovlakom k nekemu fantu blizu
 Domžal na večdnevno posvetovanje
 radi srčnih napak. Baje je nad do-
 mačimi fanti izgubila ves up. Zdrav
 in vesel predpustni čas ji želi Čuk
 na palčici!

Pravijo na Brezovici pri Ljubljani,
 da Š. kljub svoji bistri glavi ne
 more utakniti Micku, katera mu je
 za božične praznike »poslala« srce v
 »ekorjica«. Zato mu skrivnost
 razodene »Čuk na palčici«. Ta Micka
 vedno po Ljubljani skače, nosi hlače
 in pa mostače, kot dve kritače. Več-
 krat pri njemu v vagonu sedi, se mu
 na skrivnem smeli, ker se jezi in
 vsaki dan drugo dolži. Če bi zvedel
 rad naslov, naj pošlje »Čuku«
 »pravilno« nor.

Pravijo, da je v Mariboru več Dal-
 matinskih kleti in da se med temi
 nahajajo take, katere so polne takih
 gostov, ki nič ne pijejo in jedo, tem-
 več se le grejejo in spijo, so pa tudi
 take, v katerih je polno gostov, ki
 mnogo pijejo in jedo, pa nič ne pla-
 čajo in slednjič so tudi take, kjer ni
 nič gostov, pač pa je mnogo miz in
 stolov.

Pravijo, da si sedaj v Mariboru
 gostilničarji in kavarnarji razbija-
 jo in belijo glave, kako naj bi odpravili
 napitnino. Bogatejši so namreč zato,
 da bi se napitnina ne odpravila, ker
 dobro vedo, da bi v slučaju odprave

veda za bolezen so zdravila, za lju-
 bezen pa jih ni.

Pravijo, da je neko dekle iz K. V.
 usmiljenega srca in zavihanega nosa,
 da se marsikateri fant zalubi vanj.

Pravijo iz Kasez pri Il. Bistrici:
 Koseška vasica prijazno pri čisti
 stoji, pa vendar snubca od nikoder
 ni. Dekletca ob nedeljah spancirajo in
 se na vse kraje ozirajo, pa od niko-
 der ga ni in ga ne bo, ker si zlomil je
 nogo. Uica odbije polnoči in še no-
 benega ni, poveseje so glavico, odšle
 so v kamrico. Ko zjutraj zgodaj se
 zbude, ena k drugi prišete in šle so
 k teteli, tam pogovor so imele, da
 skupaj bodo živele, da bodo rajši
 kruh pekile, kakor tante čakale.

Pravijo, da je v Jurjevi dolini neki
 osamljen stric, ki nosi že tri križe na
 svojem hrbtu, za četrtega pa je bil
 že pri več potzkušnjah, a do sedaj
 mu le še vsaka izpodletela,

Pravijo, da v Čerknem nekaterim
 mladim dekletom svetlo zvezde tu-
 di v oblačnem večeru in sicer z o-
 vratnikov. Posebno je neka zaljublje-
 na v take zvezde.

Pravijo, da Tonček strašno žaluje,
 ker mu je izpodletela nada, da bi po-
 stal restavrant.

Pravijo, da župnik fantom nič
 ne strli, čeravno jim nobena »Bida-
 ka« nič ne verjame, ker so pač tudi
 fantje zato, da brusijo pete po klan-
 cih zaradi praznovernosti »budaj-
 skih« devic. One pač vedo, da za
 njih boljše ne bo, ker jih najraje
 imajo, a zanje prav malo dajo.

Pravijo v Pliskovici, da je neko
 dekle, ki pride vsako nedeljo zadnja
 k maši, vzrok so njeni lepi lasje.

Pravijo v Pliskovici, da je neko
 dekle, ki bi se zelo rado omožilo za
 ta pust, ker se boji, da bi se ji 7. sv.
 zakrament že v drugo izpodletel.

Pravijo, da v Mariboru zavaruje
 nekdo vsakega človeka na življenje
 in smrt, postavi se pa vedno na levo
 stran zalo ker dobro ve, da od te
 strani ne velja nič.

Pravijo, da imajo v neki kavarni v
 Vrhinjski ulici v Mariboru toliko
 krofov, da jih morajo prodajati.

Pravijo, da je v Mariboru 2111
 žensk več nego moških, zato si jih
 moški lahko izbirajo in zato je šla v
 letu 1925 pri 80 parčkih zakonska
 zveza po vodi.

Pravijo, da je v Mariboru okoli
 17000 žensk in po imenu jih je največ
 Katic in Mick, pa tudi Maričk je ve-
 liko; to so namreč tiste, ki nočejo, da
 bi jih kdo imenoval za Micke.

Pravijo, da je neki v Mariboru sta-
 nujoč Primorec hotel potovati na Se-
 verni tečaj, da se je pa v zadnjih
 dneh premislil in rekel: Sedaj imamo
 v Mariboru cele gore snega in prvi
 sibirski mraz, nisem več radoveden,
 kako je na severnem tečaju, ker zdaj
 tam gotovo nimajo več snega in huj-
 šega mraza, kakor ga imamo v Ma-
 riboru.

Pravijo, da bodo v Mariboru od
 sedaj naprej ob nedeljah in praznikih
 predpoldnem kopališče in brivnice
 odprte zato, da bodo ženske luštkane
 in fletkane, moški pa srčkani in pus-
 kani.

Pravijo, da so v Jugoslaviji vložili
 proti nekemu ministru tožbo zato, da
 jo zopet dvignejo.

Pravijo, da v Mariboru dobiva
 nekdo kranjske klobase iz Avstrije-
 kamor pošilja dunajske žemlje.

Pravijo, da so bile v Mariboru pri
 agitaciji za delavsko zbornico pogla-
 vitne sotrudnice — kuharice.

Pravijo, da je po mariborskih go-
 stilnicah in kavarnah zapisano: »Pelje
 policijsko prepovedano« da pa gotovi
 vsoje vseeno pojco ali kričijo in se
 izgovarjajo, da razumejo to prepoved
 tako, da je policiji prepovedano peti.

Pravijo, da je bilo pri zadnji eks-
 ploziji granat sredi Volč builtih 47
 — namreč šip v oknih.

Pravijo.

Pravijo v Domžalah, da namerava-
 »franje« kolikor mogoče veliko
 ov potegnili za nos. Zato raj fan-
 bodite previdni.

Pravijo v Stolu pri Domžalah, da
 odprli tam nov gostilniški lokal
 . Tu bodo pristaši stobljanskih
 mentov, posebno ob nedeljah po-
 an sklepali o pobijanju pijanče-
 a. Napredek za napredkom...

Pravijo v Domžalah, da je g.čna
 zelo razkačena nad neko osebo,
 kateri menl, da sporoča Čuku nje-
 novice. Domžalčani smo pa mne-
 da naj se I. le lepo potolaži in
 kaše ne piha tam, kjer ni vroča
 aj se ne praska tam, kjer jo naj-
 srbi.

Pravijo v Domžalah, da silno na-
 uje razširjanje Čuka. Vsak že
 aj čaka, da vidi, katera velec.
 bo imela čast defilirati v njem.

Pravijo, da je P. K. jako jezna, ka-
 prideta dva fanta, ker mora ona
 od stopnice.

Pravijo, da se je ravno ista neki
 tako pozno vračala domov, da
 jo pot izgrešila, da je šla proti
 inu; Čuk jo je videl.

Pravijo, da sta dve dekleti v
 njah dobili na novega leta dan
 vojem oknu »fanta«. Že bi se
 po skregali zanj, a sta to opustili,
 sta uvideli, da ni živ, in da je v
 ki od vtrijola.

Pravijo, da je prišla v Šmarje na
 ski »odpočitek« neka »zelo debe-
 lunca.

Pravijo, da so v Šmarjah pri
 jelu sedaj po Novem letu odprli
 Škofovi hiši« plesno dvorano.
 je mimolele že parkrat videl,
 so se po plesu fantje z krepki-
 klofutami tudi »birmavali«. Da
 e bila ceremonija popolna, je go-
 medtem krulil »Te Deum«, »Tan-
 ergo«, itd.

Slep jezdec.

Kako si predstavlja
 svetovna diplomacija
 na najgotovješi način
 doseči raj miru in
 sprave med narodi.

Pravijo istotam, da se je ustano-
 viło društvo figovcev, katero je že
 nastopilo s prekrasno igro »Pantje v
 kijkljah«. Društvo se namerava obo-
 rožiti z dvema topona težkega ka-
 bra iz Tolmna.

Pravjo v Budanjah, da so tam de-
 kleta vpeljale novo modo, da bodo
 od sedaj naprej hodile dekleta k fan-
 tom v vas. In sicer tako-le: Dekle
 pride k sosedu od svojega fanta, pa
 jo pošlje po fanta in izgineta v noč.
 Seveda vse niso take. Druge jih pa
 hodijo v Ajdovščino obiskovat. No-
 va moda. Za fante je pa moda, da se
 birmujejo s koli brez škofa večkrat
 do smrti.

Pravijo, da bodo imeli v Mariboru
 v slovenski ulici kmalu svoj Cirkus.
 Ker gospod Jakac, čevljarski moj-
 ster, nimna nič dela, si je nabavil že
 več psov, in jih dobro podučuje, bo-
 do kmalu tako zhrilitani, kakor
 je on.

napitnine, morali plačati svoje usluž-
 bence, medtem ko so drugi zato, da
 se odpravi kapitnina zato, ker vedo,
 da bi bili potem vsi gostje enako po-
 streženi. Seveda se zdaj v Mariboru
 nahaja tudi neki natakár, kateri ne
 vzame napitnine ali zato pa prišteje
 pri plačilu še 16 od sto od računa.

To je dobro, da je ta natakár bela
 vrana.

Pravijo, da so fantje iz K. V. imeli
 tajno sejo, da ne bodo več pili in ne
 kadili, in da bodo kakšno lirco pri-
 hranili in da se bodo na pepelnico
 kaj zavrtili.

Pravijo, da so neko nedeljo na K.
 V. v gostilni tako plesali, da se je še
 drugi dan po snegu poznalo.

Pravijo, da neko dekle iz K. V. ob
 nedeljah v dolinco zahaja in v pon-
 deljkih domov prihaja.

Pravijo, da se neki fant iz K. V.
 pritožuje, da mu je začelo srce ote-
 kati, odkar ga je punca zapustila; se-

Pravilo istotam, da hčerke niso prosile svoje mame, naj ne love moških, češ, da se boje hudih oči-mov.

Pravilo na Vrhu pri Kamalu, da se dva brata vedno lovita in tepeta okoli prve hiše. Čuk iz pod strehe se je že toliko smejal, da je skoraj krlum izgubil. Čuk vse vidi in vse ve, tega praviti pa ne sme. Zakaj kdor le kaj bolji kot Čuk, naj gre pa na streho.

Pravilo, da so gospodične iz Paternala v Buenos Aires začele asle sfigi na melono, zato da bi se lantom bolj priljubile. Čuk je bil tam in bi se kmalu zaljubil v to najmodernejšo trizuro.

Pravilo istotam, da gospodične zelo točno zahajajo k pevskim vajam, le ples jih včasih ustavi tja do polnoči.

Pravilo loška dekleta, da one se nič ne kesajo zaradi praznikov, ker jih je bilo toliko zaporedoma, ali se kesajo zaradi šolov, ker so toliko plesale, da so pete kazale.

Pravilo, da so v Dobropolju pri Il. Bistrici nekatere punce zelo vesele, ker je dosti snega, da si kratak čas z njim delajo. Ker družega ne morejo udobiti za kratak čas.

Pravilo istotam, da so nekatere dobropolske punce zelo študirane, ker slikajo vas brez aparata.

Pravilo, da seslanski igralci so imeli letno večerjo na Silvestrov večer, in jih je bilo število 12, kakor apostolov, samo od Kristusovih ni bilo nobenega.

Pravilo, da se gospodične A. in M. ne bosta več vmešavali v tuja opravila, da bodo rajši boli skrbne, da ne bodo zabile sol na pouci, kadar se krpih zamesti.

Pravilo, da seslanski igralci nameravajo za pustno nedeljo igrati v Vižovljah, pa bodo povabili Čuka osebnost, ker se več zanesajo, da bo de on več razumel pogreške, kakor sova.

Pravilo v Sužidu, da statistika poljubov preteklega leta se ne da natančno dognati, ker so pa večina nezakonski, je seveda to težko. Pač pa je gotovo, da so številke zelo visoke. Da bo pa letos lažje ugotoviti se prosijo nekatere punce, naj se ne skrivajo po vaških ulicah in ne podpirajo hišnih voglov.

Pravilo istotam, da bodijo »Svanski zlatjarji« v Sužid kulturo sejati, izkazujejo se posebno v tem, da tam popivajo in razgrajajo pozno v noč. Toliko pa že vsak zna, koliko en zlatjar velja.

Lastninski čut.

Francoski: Pierre Valdagne.

Moral sem po opravkih v oddaljeno provinco. Pozabil sem to ugodno priliko, da po dolgem času zopet obiščem svojega starega znanca Ernesta Marotta, ki se je tamkaj nastanil živeč od svojega nevelikega kapitala in v družbi svoje hišine čestitljive starosti in svojih psov. Bil vam je pravcati original ta Ernest Marotte, — pravi stari filozof, ki se je zmeraj prepiral in kregal čez vse novotarije, — ki se nikoli ni mogel sprijazniti z življenjem.

»Ali Marotte, ti pretiravaš!«

»Jaz da pretiram? — Nikar in nikoli. — Ljudje so dandanes pravi idioti, tepci, nelaneži. — Prenapeti in

»rez vsakega okusa!«

»Pa kar brez izjem tudi?«

»No, — saj vendar sam veš, da izjeme še prav dobro potrjujejo pravila. — Ti bom takoj podal primer:«

Sprehajala sva se z Marotte po polju. — Mahoma je stegnil roko ter mi pokazal na malem holmu novo lepo stavbo, katero je obdajal krasen vrt poln lepih dreves.

»Poglej samo to, — mi pravi Marotte, »samo poglej, kako je to neumno sezidano, — niti leto ni od tega, kar so to grobljo skup spravili — in imajo ti pogum zvati to celo »grad« — kako je vendar to neprilicno, grdo, brez vsake krasote. — Pokrajina je bila tako krasna pa so jo popolnoma uničili s to svojo zidavo. — Seveda, bogataši so, pa ne vedo, kam bi prej rabili svoj denar. — Pa se jim vse klanja in vse časti ta njihov »grad«.

»Torej vojni bogataši, — kaj — ne?«

»No, to še ne. — On se bavi z zgodovinskimi preiskavami — nek gospod Fassine Viktor, — ki živi od bogastva svoje soproge. — No, to ti je nekaj posebnega.«

»Pa kdo je vendar njegova soproga?«

»Kdo bo to pač natanko vedel?«

»Pa ti, — si kaj v stiku s tem Fassinom?«

»No, seveda sem prisiljen od časa do časa obiskati jih, — ali rečem ti, — on je zmeraj kot črv v svojih knjigah in zapiskih, — ona pa je čisto navadna ženska, brez lepote in znanja. — Tam ti goji kokoši in glasovir igra. No — igra kot bi igrala z nogami, ali kaj hočeš, — taki ljudje se še nekaj štejejo. — To se prav moraš smejati. — Kot sosede so me ti Fassine nekoč obiskali. — Moral sem jim potem vrniti poset. — Od daleč me je njih rojestvo jezilo. — ko sem ga opazoval od blizu, me je bolelo srce. — Eh — niso pač hramili denarja pri urejevanju palače in vrta. — Ta Leonija Fassine je dozdevno jako bogata — Pa odkod to bogastvo? — Uganka. — Skrivnost. Pa so ti napravili ogromne sobane, katere so napojili s prisiljeno eleganco. — Polzlačeni fotelji. — po vseh stelah in zidovih zrcala in vse preobloženo s svilo z dragimi orientalskimi preprogami. — Kosil sem tudi pri njih. — No, dragi moj, namiznega luksusa si ti ne moreš niti predstavljati. — Najfinejše platno, — najtežje srebro. — Ali kar se tiče konverzacije — to ti že lahko predstavljaš, kako je bila dolgočasna. — Fassine ne pozna

drugega kot svoje 17. stoletje in njegova soproga pa ne ve govoriti o drugem, kot o svojih kokoših in o svojem glasovirju. Uprav žalostno je to bilo.«

Medtem sva se približevala vrtnemu vходу te vile Fassinovih. — Nudil se nama je pogled na lepo urejene gredice polne lepih cvetk, ki so bile kaj skrbno gojene. Nisem si mogel kaj, da ne bi tega opazil proti prijatelju, ki je takoj imel pripravljen odgovor:

»Seveda, — seveda, pa oni pač tudi vedo, kaj jih obdelovanje stane, — koliko morajo plačevati vrtnarju. — Pa na vse zadnje, — zakaj sploh ta vrt? — Prosim te, kaj pomeni ta plošča tako gladko porezana trave? — Pač nič drugega, kot da se jim ljudje čudijo in jih povisujejo. Brigajo se pač le za to, kar se ravno vidi. — Za njihovim gradom so pa pustili gozd zarašen in negojen, kakor je bil prej. — Prosim te, — kje je tu skladnost, — lepota, — eleganca?«

»Pa avtomobil imajo pač tudi?«

(Dalje.)

IZ VOJNIH ČASOV.

V vojnem času se zelo rado je slanino. Zato se pa tudi ni dobilo. Nekoč je prišla v trgovino neka služkinja in je silšala, kako je rekla neka gospodična prodajalcu: »Za gospo Mastenovo pol kile slanin« — In takoj ga je dobila. Takoj drugi dan je tudi sam poiskovala na tak način, rekoč, da je za gospo glavarico Mastenovo! In dobila je. Ta služkinja je povedala domačim in kadar vedo služkinje, ve kmalo celo mesto.

Nekega dne pride zopet resnična služkinja gospo Mastenove in vpraša za slanino:

»Žal, gospodična! Gospa Mastenova je poslala danes že šestdeset služkinj po slanino!«

REK.

Nek verižnik, ki je obogatel v vojni, si je sezidal vilo. Ko je bilo že vse v redu, je želel, da bi zidar napisal na vrata kak rek.

Zidar je napisal:

»Kar sem in imam, za vse se moram zahvaliti domovini!«

Pravilo v Biljah, da je neka prilika na »Madame di Parigi« podarila sv. Antonu dve precej veliki sveči, upanjem, da ji preskrbi fanta. Bati se pa le, da ne bo nič, ker sv. Anton je bil puščavnik, ter se bavil samo s prašički. Zato ji svetujemo, da se obrne do sv. Tihana na Krasu, ker on je bolj naklonjen dekletom.

Pravilo istotam, da je Charlova te ta na poti iz Brazila vsled hudega mraza zmrznila kljub temu, da je neki »hajcar« precej benzina porabil.

Pravilo v Biljah, da so se Orehovske punce v nedeljo po sv. Stefana sprle, in to radi fantov. Predsednica Biljske republike ji vsled tega proglasila obsedno stanje in s tem oreprečila nevarnost revolucije.

Pravilo, da Orehovske punce namarajo Biljskih fantov, ker so po njih mnenju večina brez »fleka«. Zato so začeli nastavljanje mreže vrtovcem, in res nekaterim se je že posrečilo. Dekleta korača velja.

POPOLNOMA VARNO HALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

V. M. K. O. N.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubljani

Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 6%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

LUIGI CALISSANO & FIGLI IZDELOVANJE VINA ALBA

Bogata izbira finega vina v s'eklenicah:

Barbera, Freisa, Barolo, Bracchetto, Nebiolo, Asti spumante, Gran spumante

Namizna vina:

Grignolin belo vino navadno v štek'ehicah — — —

in zaloga pri

SALFATI GIUS.

ZGORNJA, Trg sv. Antona 7. GORICA

Manufakturo, perilo, izdelane oblike po cenah brez konkurence kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7